

[Holdgaard.]

gennemført hele det store Lovkompleks. I denne Forbindelse vil jeg ogsaa gerne sige, at det vildeligefrem have været mod Naturens Orden, hvis det ærede Medlem Hr. Krag ikke skulde have kritiseret et saadant Forslag, endog meget indgaaende, for dersom et Forslag med en saa storslaaet og gennemgribende Forenkling ikke kunde kritiseres, vilde det jo i nogen Maade være en vældig Kritik mod ham selv: at han ikke, den Gang han var Indenrigsminister og havde disse Forhold under sig, havde søgt at faa gennemført en saadan fornuftig Ordning. Derfor forstaar jeg meget vel, at det, maaske ikke alene af saglige, men ogsaa af andre Grunde, i nogen Maade kan være naturligt, at man søger at sætte Søgelyset paa saa stærkt som muligt, og derfor tager jeg heller ikke disse kritiske Bemærkninger saa alvorligt. Jeg tror, at der bag ved dem alligevel ligger en Villie til at arbejde med paa at faa noget godt ud af det foreliggende Lovforslag.

Vel lød der nogle stærke Ord om, at Tidspunktet var daarligt valgt, jeg tror endda, at det ærede Medlem Hr. Krag i Slutningen af sin Tale kom med den drastiske Udtalelse — men den skal formentlig ikke tages saa bogstaveligt, som den var sagt —, at det var utilstedeligt, fordi der var økonomisk Nød og Erhvervskrise. Jeg er ikke uenig med det ærede Medlem i, at der i mange Kredse i dette Land er økonomisk Nød og Erhvervskrise, men det er jo ikke de kriseramte, der skal bære den Forøgelse af Udgifterne, som Lovforslagets Gennemførelse vil medføre. Finansministeren har sagt — og i Gaar ønskede det ærede Medlem Hr. Krag jo Oplysning om, om det var alvorligt ment —, at det skulde knyttes sammen med en Ændring af Formuebeskatningen, og deraf vil det ærede Medlem Hr. Krag jo vide, at det ikke er Regeringens Hensigt, at de kriseramte skal betale Udgiftsforøgelsen. For man vil vel ikke paastaa, at disse de største Formueejere i vort Land er dem, der er særlig kriseramt; i saa Fald tror jeg ikke, man forstaar sig meget paa, hvad det er at være kriseramt. Derfor har jeg en indtrængende Henstilling til det ærede Medlem Hr. Krag, nemlig den, at han maa overføre en Del af den Medfølelse, han har givet Udtryk

for overfor dem, der skulde betale Udgiften ved denne Reform, paa de Mennesker, der skal nyde godt af denne Lovgivning. Saa tror jeg, det hele vilde gaa meget lettere. Det er altid lidt farligt, hvis man kun kaster Medfølelsen over paa den ene Side, hvis man bliver for ensidig, og det forekommer mig, at det ærede Medlem Hr. Krag i for høj Grad har været dette, at det ærede Medlem i dette Forhold kun har haft Medfølelse med dem, der skulde betale, og har udtalt en stærk Medfølelse med de Mennesker, der skulde administrere Loven, men man har ikke hørt Spor af Medfølelse fra det ærede Medlems Side med de Mennesker, som dette Lovkompleks angaar, og det er dog maaske til syvende og sidst, naar alt kommer til alt, dog dem, der har størst Medfølelse behov.

Endelig vil jeg gerne sige, at jeg er ganske enig med det ærede Medlem Hr. Krag i, at man maa modtage hele det foreliggende Lovkompleks med Respekt og Forstaaelse, men ogsaa med vaagen Kritik. Ja, det er givet, at dette er Rigsdagens Pligt overfor ethvert Lovforslag, og ikke mindst, naar det er store og vidtrækkende Forslag, det drejer sig om. Deri er vi ganske enige. Men det er alligevel mit Haab, at selv om der er Fejl og Mangler ved Forslagene — og det skulde være underligt, om der ikke var det —, er de dog som Helhed af den Beskaffenhed, at det er min Tro, at Rigsdagen vil gøre vel i at gennemføre Lovkomplekset.

Jeg tror heller ikke, man kan opnaa det Fremskridt, der her bydes, væsentlig billigere. Der kan være visse Ting, man kan rette paa, og der kan muligvis ogsaa paa visse Omraader opnaas mindre Besparelser; men væsentligt billigere tror jeg ikke, det vil kunne blive, og det vilde sikkert heller ikke være klogt, om man foretog saadanne Ændringer. Jeg tror, at vort Samfund vil være vel tjent med, at man gennemfører Forslaget nogenlunde uændret.

I denne Forbindelse vil jeg gerne have Lov til med den højtærede Formands Tilalelse at citere nogle faa Linier af en Artikel, som staar i „Kristeligt Dagblad“ for 29. Oktober i Aar, efter at den højtærede Socialminister havde fremsat sit Forslag, en Artikel, som vidner om, at